

III.

Met groote instemming las ik, hetgeen prof. KOUWER schreef in het vorige *Tijdschrift*. Ook ik ben een dergenen, die genoeg beginnen te krijgen van de vertooning, die wij maken, nu de een zijn belangen in de handen van den ander niet veilig blijkt te achten. Het komt mij echter voor, dat men de schuld niet enkel aan de zijde der specialisten mag zoeken. Men zal zich herinneren, dat ik o. a. in de algemeene vergadering te Utrecht in 1916 vrij kras tegen hen opgetreden ben. Maar in die vergadering reeds verlamde collega VAN BRUGGEN onzen tegenstand door de mededeeling, dat het bestuur der C. O. zelf zich niet voldoende in staat achtte tot behartiging van de belangen der specialisten. En uit mededeeling van collega SCHNITZLER is mij gebleken, dat bij de behandeling der specialistenbelangen in de afdeling *Delft en O.* collega VAN BRUGGEN zich nog sterker in dien zin heeft uitgelaten. Dit nu is een standpunt, dat aan ons C. O. bestuur niet mag worden toegelaten. Dat bestuur *moet* onze eenige vertegenwoordiging zijn in ziekenfondszaken; het *moet* in staat zijn de belangen van specialisten en huisartsen gelijkelijk te behartigen; is het hiertoe niet in staat, dan deugt het niet voor zijn taak, hoeveel schitterende eigenschappen het daarvoor ook bewezen moge hebben te bezitten, en dan moet het veranderd worden, bijv. door toevoeging van een of twee specialist(en), hoewel ik van meening blijf, dat dit niet noodig behoort zijn.

Het spijt mij zeer, dat dit harde woord gesproken moest worden; maar de weg, die nu voorgesteld wordt, mag nooit worden ingeslagen; onze Maatschappij mag niet worden gesplitst in groepjes, die alle hun eigen belangen tegen die van de anderen meenen te moeten verdedigen.

's-Gravenhage, 14 Januari 1918.

Dr. D. SNOECK HENKEMANS.

IV.

Prof. KOUWER stelt zich op de bres voor de eenheid in de Maatschappij en waarschuwt tegen aanneming van de voorgestelde reglementswijziging. In beide opzichten wensch ik zonder voorbehoud aan zijn zijde te staan, al zijn mijn beweegredenen andere dan de zijne.

Men kan de eenheid bewaren door den wil van den sterkere wet te doen zijn, en den zwakkere te dwingen zich daarnaar te gedragen. Wie sterk is in de Maatschappij en wie zwak, wordt uitgemaakt door het door het aantal stemmen, waarover hij beschikt. Ook kan men ter wille van de eenheid zich onthouden van besluiten, waarvan men verwachten kan, dat zij verdeeldheid zullen teweegbrengen; dat zijn dus beslissingen in zaken, waarin meerderheid en minderheid tegenstrijdige belangen hebben. Men moet nu eenmaal wennen aan het feit, dat er tegenstrijdige belangen zijn. Het duidelijkst komt dit uit in het ziekenfondswezen. Dat hiervan tot voor korten tijd zoo weinig gemerkt is, vindt zijn grond hierin, dat specialisten over het algemeen zich nog veroorloven kunnen, de geldelijke zijde van hun ziekenfondspraktijk te verwaarloozen. Met de ontwikkeling van de ziekte-verzekering, en de toeneming, zoowel van het aantal specialisten als van hun aandeel in de ziekenverzorging der minvermogenden, zal dit veranderen. De specialist zal voor zich opeischen de positie in het ziekenfondswezen (ook wat het geldelijke betreft), waarop hij krachtens zijn aandeel in de ziekenverzorging recht heeft. Het onaangename, schoon niet te voorkomen gevolg van de natuurlijke ontwikkeling dezer dingen is, dat hij in conflict zal komen met den ziekenfonds-huisarts, omdat hij voorbestemd is, den laatsten, althans voor een deel, uit zijn invloed en zijn inkomen te verdringen. De strijd, die daarbij onvermijdelijk zal zijn, behoort gestreden te worden waardig en in overeenstemming met de tradities van onzen stand, en de Maatschappij kan daarop in niet geringe mate een gunstigen invloed uitoefenen door zich *boven* de partijen te plaatsen, in stede van, zooals nu, aan den strijd deel te nemen. Thans stelt de Maatschappij zich kampioen voor één der partijen, die der huisartsen, en is bereid een stelsel van dwarskijkerij in het leven te roepen om de andere partij of partijen in de gelegenheid te stellen min of meer doeltreffend te waken voor benadeeling hunner belangen; m.a.w. men volhardt

bij het volgen van den verkeerden weg, maar stelt anderen in staat, om tot op zekere hoogte het kwaad, dat men daardoor teweegbrengt, te keeren. Tot op zekere hoogte want een duidelijk voorschrift, dat de Maatschappij, bij monde van de algemeene vergadering, zich heeft te onthouden van beslissingen in zaken, waarbij tegenstrijdige belangen van verschillende groepen van geneeskundigen zijn betrokken, en daartoe alléén bevoegd is, na gebleken overeenstemming tusschen die groepen, een dergelijk voorschrift komt in de voorgestelde reglementswijziging niet voor.

Er zal geen rust zijn in de Maatschappij en de eenheid zal niet zijn gewaarborgd, dan nadat de Maatschappij zich heeft losgemaakt van de vakvereniging van ziekenfonds-huisartsen.

Wat nu de voorgestelde wetswijzigingen aangaat, ontraad ik aanneming op de volgende gronden: 1°. zij berusten op een beginsel, dat afkeuring verdient; 2°. de waarborgen, waarop het aankomt, worden niet scherp omlijnd erin aangegeven; 3°. eventueele aanneming zal leiden tot een hoogst onaangename, hinderlijk omslachtige en dure (tal van vergaderingen, veel geschrijf, in verband met hoog drukloon en hooge papierprijzen!) wijze van werken.

Rotterdam, 15 Januari 1918.

W. SCHILPEROORT.

HET NIEUWE INCASSOBUREAU VOOR GENEESKUNDIGEN.

De onlangs opgerichte vereniging van practiseerende artsen „Onderling Sociaal Belang” heeft voor haar leden een incassobureau opgericht. Ieder betaalt een klein incassogeld van 15 pCt. over alle gelden, die door het bureau geïnd worden, onverschillig of dit het gevolg is van een proces dan wel van een enkelen brief van een advocaat. Uit deze inkomsten en de jaarlijksche contributiën der leden (f 10.— per jaar) meent zij in staat te zijn om, waar noodig, voor haar leden krachtig op te kunnen treden, procedures te doen voeren, en in het algemeen moeite te laten doen en kosten te maken, desnoods twee- of driemaal hooger dan het bedrag, waar het om gaat. De leden weten waar zij mede af zijn en behoeven niet te vreezen voor de gemeenlijk hoge gerechtskosten, welke steeds aan rechtszaken vastzitten.

Aan de meeste practiseerende collega's is een circulaire gezonden en van een twintigtal werden reeds betuigingen van instemming ontvangen.

Het spreekt van zelf, dat het doel, nl. het risico van proceskosten te verdeelen over een groot aantal belanghebbenden, eerst bereikbaar zal zijn bij eenigszins ruim deelnemen. Daartoe is thans gelegenheid. Zend de u toegezonden kaart, of bij gebreke daarvan, eenig blijk van instemming met het doel aan de administratie der vereniging, Nieuwe Gracht 44 te Utrecht.

Utrecht, 11 Januari 1918.

Dr. L. VAN ROMUNDE.

VRIJE ARTSENKEUS BIJ DE ONGEVALLLEN-BEHANDELING.

Collega PINKHOF heeft blijkbaar niet kunnen besluiten tot een rechtstreeksch antwoord op mijn stukje van 1 December 1917, maar zich beperkt tot een paar „Seitenhiebe” in twee nummers van 8 December 1917 en 12 Januari 1918. Geleidelijk zou zoo de indruk kunnen ontstaan, dat PINKHOF geheel het recht aan zijn zijde heeft, en ieder, die er anders over denkt, volmaakt ongelijk.

Zou ik daarom PINKHOF mogen uitnoodigen meer onmiddellijk in te gaan op mijn bezwaren, opdat het mij mogelijk worde gemaakt van de verhoudingen met feiten en ervaringen te geven een werkelijk beeld, dat vermoedelijk collega PINKHOF verplichten zal, de oogen te openen voor de ernstige bedenkingen, die tegen de bestaande regeling, met het oog op een behoorlijke letselbehandeling, bestaan?

Heerlen, 14 Januari 1918.

A. H. VOSSENAAR.